

[Justitsministeren.]

de, der har været uberettiget anholdt, kan faa hos Politimesteren, skal jeg overveje, og jeg vil gerne senere — her er ikke Lejligheden til det — drøfte det med det ærede Medlem Hr. Lannung.

Det ærede Medlem mente stadig, at det hele gaar for langsomt. Det skal jeg ikke diskutere. Jeg skal kun gentage, at det gaar saa hurtigt, som det kan, og efter min Mening gaar det overmaade hurtigt. Jeg synes, man maa nære al Respekt for det store Arbejde, der gøres paa de forskellige Pladser, hvor Statens Embedsmænd er sat til at varetage disse Opgaver.

Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om det Cirkulære, som det ærede Medlem Hr. Rytter har nævnt. Jeg har ikke noget at føje til det, som jeg sagde om det Cirkulære, da jeg sidste havde Ordet.

Ja, hvad skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Rytter. Jeg føler ingen Trang til, om jeg saa maa sige, at vende Bøtten igen. Jeg sagde, at jeg ikke kunde frigøre mig for det Indtryk, at det ærede Medlem talte med Følelse, med Indignation om forskellige Ting, som laa ham paa Sinde, men talte gennemgaaende ikke rigtig med Forstaaelse af det, der var Problemet. Det ærede Medlem fremdrog nu igen, da han sidst havde Ordet, de Bemærkninger, som jeg har gjort om Muligheden for Anke af nogle Sager til Højesteret, og nævnte ligeledes igen, at jeg havde faaet en Henvendelse fra tre ansete forhenværende, høje juridiske Embedsmænd, en Henvendelse som jeg havde svaret imødekomvende paa. Den Maade, hvorpaa det ærede Medlem første Gang nævnte den Side af Spørgsmaalet, er, desværre maa jeg sige, ganske karakteristisk for den tilsyneladende Argumentation, som det ærede Medlem helt igennem har brugt. Det ærede Medlem Hr. Rytter sagde, at jeg havde faaet en Skrivelse fra tre Jurister, to Dommere og en Professor, som lagde mig paa Sinde at imødekomme en Anmodning om at bringe visse Sager for Højesteret. Det ærede Medlem havde derefter henvendt sig til mig, og han sagde, at det endte med, at jeg samtykkede i at søge disse Sager forelagt for Højesteret. Jeg mistænker ikke det ærede Medlem for at ville forplumre det hele ved at forvrænge Kendsgerninger og give urigtige Oplysninger, det gør jeg ikke, men jeg nævner det som et Eksempel paa, at det ærede Medlem kører helt galt i Byen. Det ærede Medlem sagde, at hans Henvendelse til mig endte med, at jeg gik ind paa at bringe nogle Sager for Højesteret. Jeg skrev ordret ned, hvad

det ærede Medlem sagde. Han sagde: „Det endte med“. Ja, Sandheden er den, at da jeg havde faaet den Skrivelse, som jeg nu har talt saa meget om, fik jeg umiddelbart derefter — enten samme Dag eller næste Formiddag, det husker jeg ikke saa nøje — en personlig Henvendelse fra det ærede Medlem, og jeg sagde: Det skal ikke koste Dem mange Ord at gøre Indtryk paa mig i denne Sag, for da jeg havde faaet Skrivelsen, havde jeg allerede bestemt at imødekomme det fremsatte Ønske og sørge for, at de Sager blev bragt for Højesteret. Det fremstiller det ærede Medlem her saaledes, at hans Forhandling med mig „endte med“. Jeg har ikke villet lade være nu, da jeg anden Gang provokeres til det, at nævne dette, men dermed kan jeg ogsaa slutte. Hovedmassen af den Argumentation, som det ærede Medlem har søgt at anvende over for mig, ligger desværre paa den samme Linie.

Minister Frode Jakobsen: Forskellige Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Rytter berører Ting, som jeg har haft med at gøre, og jeg vil derfor gerne svare det ærede Medlem.

Der var for det første Tale om de farvede Attester. Det lader til, at det, man er blevet ophidset over, er selve Farverne; det kulørte Papir synes at have irriteret i den Grad, at man helt har glemt, hvad det er, der staar derpaa. For hvad er Realiteten i denne Sag? At en Del Mennesker har ønsket at faa en Erklæring om, at de har været interneret, og at man fra Frihedsbevægelsens Side har imødekommet dette Ønske. Man har sagt, at hvis de paagældende vil det, kan de faa det, og hvis de ikke vil, kan man lade være. Men Ordlyden maa naturligvis blive forskellig efter Karakteren af de Tilfælde, der er Tale om. Hvis der er Tale om en Fejltagelse, saa kan man slaa det fast. Anderledes forholder det sig med den Kategori, man skulde internere efter Reglerne, f. Eks. Nazister eller Folk, der var skellig Grund til at forvente ellers kunde blive udsat for Overfald fra Folkets Side. Om dem kan man ikke slaa fast, at de har været interneret ved en Fejltagelse, men give dem en Attest for, at de har været interneret, og at der ikke foreligger noget imod dem, der berettiger til at rejse Tiltale. Disse Attester er i Virkeligheden i de interneredes Interesse og efter deres Ønske, men man kan naturligvis ikke gøre dem bedre end det, der svarer til Realiteten. Min Opfattelse er stadig væk, at disse Attester har været